

Дзвоник

№49

Журнал для українських дітей Румунії
Місячник Союзу Українців Румунії. 3 рік видання, квітень, 2011 рік

Поздоровляємо
із святом Паски!

Dzvonuk (Clopotel)

№ 49, 2011 р.

Журнал для українських дітей Румунії.
Заснований у 2007 році.

Над *Dzvonukom* працювали:

Головний редактор: Микола Корсюк
Редактор: Людмила Дорош
Редколегія: Іван Ковач, Михайло
Михайлюк, Марія Чубіка.

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15, с.1
тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;
телефони/факси: 021-222-07-37

Друкарня:

«S.C. SMART ORGANIZATION S.R.L.»

Adresa redacției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1
București, România.

Наша електронна адреса:
redactia.clopotel@gmail.com

Dzvonuk пропонує:

- * казки
- * оповідання
- * вірші
- * загадки
- * дитячу енциклопедію
- * сторінку народознавства
- * пісеньки
- * сторінки-розмальовки
- * рухливі ігри
- * розумні поради

Dzvonuk завжди радо прислухається до
ваших пропозицій і друкуватиме надіслані
вами спроби!

**Увага! За достовірність надрукованих
матеріалів відповідають їх автори!**

Ореста ДАНИЛЯК

Великодня казка

Ось мій кошик-мандрівник!

Він ходить багато звик:

влітку ягідки збирав,

восени гриби шукав,

цілу зиму він стояв,

трохи порохом припав.

А на весну він умився,

зіллячком причепурився

і почав гостей чекать.

А вони не забарились,

і, як в казці, появились.

Пишнобока, гарна паска

і худенькая ковбаска,

а за нею бурячки,

славнозвісні своячки.

Тут дівчаток йде гурток,

писанок і крашанок.

Але шинка йде сама,

бо багачка, бач, вона.

Ось компанія іде:

сир і масло, хрін бреде.

Так його боки печуть,

Але вирядився в путь.

Хотіла сіль насолити,

Та не вдалось це зробити.

Ось, нарешті, всі зійшлись,

І до церкви подались.

Кошик вбрався в вишиванку -

Це було в неділю зранку.

Коло церкви дівочки

Водили гаївочки.

Покропили всіх їх рясно,

Стало нам свячене все.

Засіяло сонце ясно!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Микола КОРСЮК

Диво грибної пори

IV

(Продовження із попереднього числа)

І друзі, Петрусь та Богдан, розійшлися, несучи мрію назбирати грибів, та в обох не спадало з думки побачене. Олениця і козлятко. Особливо вражений Петрусь, бо він уперше в житті бачив таке. Воно зігрівало його душу, переповнювало приємними враженнями, весь час стоячи перед очима. А грибів ще назбирає. Це йому не вперше. Правда, збирав гриби він із татом і не в цьому борі, а подальк. Батько знав грибні місця, віз його туди машиною і вони поверталися звідти з повним багажником грибів. Та що з того? Батько загинув у аварії

ще дві осені тому, осиротивши його й матір саме в таку грибну пору. Мабуть, тому Петрусеві так духмяно пахнуть осінні гриби. Та Петрусь зараз тішився побаченим. Олениця і козенятко. Таке воно руденьке з білими плямами! Раптом Петрусь зупинився, наче хресь оговтав його. Став, роздивлявся довкруг. Осінній ліс стояв у тихій задумі, навіюючи в душі такі ж повиті осмutoю почуття. Заирнув у корзину – пусто, жодного гриба, хоч пах грибний чувся в повітрі. Повернув зір до неба, що ледь провиджувалось поміж по-

жовклим листям дебелих буків. І наче отямився, дорозумівши, чому він тут.

– Богдане! – заволав раптом, аж луна лісом прокотилася.

– Я тут! – озвалось із лівої сторони. – Чого тобі?

– Грибів знайшов?!

– Небагато. Три трапились. А ти?!

– Худо! Нічого! Пусто! – відповів.

– Добре, ще пошукаємо! Не одбивайся далеко!

– Зрозумів! – і Петрусь знову став нишпорити за грибами. Ходив од дерева до дерева, розгортав ногою перепріле листя, забувши наче про все на світі. Зазирає під кожен куш, що тут рідко пострічався йому, підгортає кожен його галузку,

сподіваючись здобичі, та – марне зусилля. Нічого! Ішов далі, майже втративши всяку надію, що потрапляться йому в цьому тихому по-осінньому лісі бодай два-три гриби зустріти. Уже почав досадувати, аж раптом гульк! Перед очима – стояв пишний боровик. Петрусь засторонів, уп'ялившись у нього поsmутнілими очима.

– Хе, боровик, – мовив стиха. – Не візьму, бо хіба це гриб?

І враз замелькало в пам'яті вивчене в дитсадку:

(Продовження на 7 сторінці)

Михайло ТРАЙСТА

МАЛЕНЬКА РАБИНЯ

(Продовження із 48 числа)

– Ось, мій пане, тут дівчина, про яку розказувала вам пані, – промовив Гатер, коли вони увійшли до покою генерала Наамана.

– Підійди, дівчинко, ближче, ось сюди, на світло, щоб я міг краще бачити тебе, – запросив її Нааман.

Гатер підвів Міріам ближче.

– Ось я, пане мій! – промовила сміливо Міріам, кланяючись низенько генералу.

– Тебе привели мої воїни з ізраїльської держави?

– Так, мій пане.

– Мені донесли, що ти весь час розказуєш про якогось пророка, який творить великі чудеса.

– Так, мій пане. Це Єлісей, пророк Єдиного Справедливого Бога – Сотворителя неба і землі.

– Чому ти говориш, дівчинко, про твого Бога, як про Єдиного Бога, хіба інші народи не мають своїх богів та богинь?.. – хитро запитав Нааман.

– Мають, мій пане, але це – мертві боги, вирізьблені з каменя або з дерева, вони не можуть заподіяти нікому нікого зла і не можуть нікому нічим допомогти, – сміло відповіла Міріам.

Гатер і пані завмерли, вони знали віру Наамана у сірійських богів та богинь, і багато разів він жорстко карав за зневагу до свого улюбленого бога Тімона. Нааман посміхнувся, йому сподобалась ця смілива дівчина.

– В тебе сильна віра, дитино, яку я рідко зустрічав навіть у дорослих людей. Скажи мені, ти впевнена, що той пророк зміг би вилікувати мене?

– Так, мій пане!

– Цікаво, цікаво... Та ще одне хочу тебе спитати...

– Слухаю, пане!

– У вас, серед ізраїльського народу, немає жодного хворого на проказу?..

– Є, мій пане!

– Тоді чому ваш Бог не оздоровлює їх через вашого пророка?

– Не знаю, пане! Мабуть, через те, що їх віра у Бога слаба!

– Хіба ж тоді твій Бог оздоровить мене, сірійця, ворога твого народу?

– Мій пан говорить правду, але якби пан повірив у силу Справедливого Бога і пішов би до Самарії, то я впевнена, що звідти пан повернувся б здоровим!

(Далі буде)

Малюнки автора

Платон ВОРОНЬКО

ВЕЛИКДЕНЬ

На столі – духмяна паска,
А круг неї – писанки.
Уділи нам, Боже, ласки
На всі дні, на всі віки!

Немала у нас родина,
Та молитва всіх одна:
Хай розквітне Україна,
Як в погожі дні – весна.

Ніна ГОРИК

ВЕРБИЦЯ

Ой ти гілко, гілко вербова!
На тобі зелена обнова.
Ще холоднувато надворі,
А ти вже в святечнім уборі.
Ти вже у церковцю ходила,
Господу стежинку встелила
І до нас вернулась, свячена
Гілочко вербова, зелена.
Ти торкни Оленочку трішки,
Хай росте, як мама, заввишки
А Максимка – шпарко й багато,
Хай здоровий буде, як тато.

Степан ЖУПАНИН

ПИСАНКИ

Ввечері матуся нас чарує,
Писанки на виставку малює.

Віск черпає пищиком із блюдця,
Очі мами лагідно сміються.

Очі мами світяться у ласці:
Квітоньки на писанці зірчасті,
А на другій — півники та бджоли,
Ми таких не бачили ніколи.

А на третій писанці – зірниці,
Ще й під ними золоті жар-птиці.
На четвертій – олені та сарни,
А на п'ятій – рушничок прегарний.

Ввечері матуся нас чарує,
Писанки на виставку малює.
Дивиться і тішиться матуся:
Я у неї малювати вчуся.

Катерина ТИХОНОВА

ЦЕ СТВОРИВ ГОСПОДЬ

Тваринка і хмаринка,
Дереvence і травинка –
Це все Господь для тебе
Створив на цій землі.
Улюблена світлинка
Смішна-смішна смішинка.
Свої Господь із неба
Зсилає нам дари.
І сонце золотаве,
Торкає промінь личко –
Це теплий день весняний
Крокує пролісково.
Повітря й світле сяйво
Березові косички,
Усюди дзвін ласкавий –
Звучить Господнє слово.
Тваринка і хмаринка,
Улюблена світлинка.
Для тебе і для мене
Це все створив Господь.

Людмила ДОРОШ

Вербова гілка

Нелегку зиму пережила молоденька вербиця. Цілу зиму вітриган намагався зламати її гілочки, дув щосили і пригинав до землі, але вона не здавалася, гнула, жалібно змахувала руками-гілочками, та не ламалася. І коли несміливе весняне сонце почало голубити землю, і в її скованому стовбурі почало прокидатися життя. Вербиця хотіла розплющити очі, та поки ще не могла – її бруньки не налилися соком, а міцно спали на гілочках. Та не надовго. Під теплими променями сонця сік розтав і побіг по стовбуру.

– Годі спати, дівиці-сестриці, весна вже! – бадьоро співав він, біжучи стовбуром та гілочками.

Ось так поступово бруньки почали наливатися соком, набрякати і ставали все більшими й більшими, аж поки не вирости стільки, що змогли відчинити віконечка і показали світу свої пухнасті біленькі голівки.

– Ой, які гарненькі котики! – замилювалася синичка. – Пухнасті й білі, немов сніг!

Але, на відміну від снігу, пухнасті котики могли нагрівати. Ось чому, коли мороз ще боровся за своє існування і намагався скувати землю і все живе, до вербиці зліталася мале птаство і вмошувалося поміж гілочками, тулячи до котиків свої змерзлі дзьобики, аби нагрітися. Та й самі котики, дарма що маленькі й тендітні, дуже стійко витримували мороз завдяки своїй пухнастій одежині.

Але в природі все живе поступово змінюється. З кожним днем сили морозу меншали, а теплового сонечка – більшали. Сніг перетворився на струмочки і

побіг долами-гаями, з вирію почали повертатися перші перелітні птахи, а галявини уквітчали весняні квіти. За цей час і з вербою сталися зміни – котики почали міняти свою одежину і ставали все жовтішими й жовтішими, аж поки вербиця і зовсім скинула свій пухнастий наряд. Замість нього на світ визирнули малесенькі зелені листочки.

А одного дня прийшли люди і набрали цілий оберемок березових гілочок.

– Ой, куди ж це ви? – захвилювалася синичка, яка вже встигла подружитися із вербою.

– До церкви, – гордо мовило вербове гілля, – через кілька днів настане Вербна неділя, яка без нас не може обійтися.

Як ви добре знаєте, цікавості у синички не бракує. Вона полетіла за людьми і почала за ними спостерігати. Через деякий час побачила, як безліч людей почало збиратися у церкві, а згодом залунали дзвони і кожен, хто виходив з церкви, мав при собі гілочку верби.

– Не я б'ю, верба б'є, за тиждень – Великдень! – промовляли люди і легенько хлестали один одного свяченою вербовою гілкою.

І ця радісна звістка піднімалася все вище й вище в небо, розносячи радість усім віруючим. Господарі почали прибирати в садках, а господині взялися завзято за писанки та паски, але про свячену вербу не забули – одні покладали її над дверима, інші – над іконою, вірячи в те, що вона обереже їх від злих сил та напасті.

Ілюстрація з архівів Українського Національного музею в Чикаго. Поштові картки 50-х років.

(Початок на 3 сторінці)

«А я гриб боровик,
Що ходити ще не звик».

І Петрусь пішов далі вже не такий розчарований, бо, бач, усе ж пострічався йому гриб. Хай і боровик. Видається, що в цьому лісі ще хтось живе. Оленця із козеням, а оце й боровик виглянув йому в дорозі. І він знову позвав Богдана.

– Знайшов?!

– Два! – одізналось. – А ти?!

– Боровик трапився!

– Не бери! Пусте!

– І не взяв! Хай собі живе! – І Петрусь обнадіяний побрів далі, метляючись од дерева до дерева. І отак добрався до окраїни бору, коли до його слуху донісся не то приглушений свист, не то стогін, а таке собі волаюче квиління. Прислухався пильніше, хто то і звідки посилає той невиразний голос. І побачив край лісу густий терновий кущ, звідки й долинав той невиразний клич. І тільки підійшов до того куща, як почув старий немічний голос.

– Хлопчику... Я ось тут. Зачепилася поміж колючками... Стара павутина летіла до брата, бо літо бабине, і ось зачепилася в галузках. А ти чому тут?

– Грибів шукаю, – відповів оторопілий Петрусь.

– Звільни мене звідси і я тебе поведу до грибного місця.

– А як? – спитав здивований хлопець.

– А так: я повільно летітиму, а ти пильно слідкуй за мною. Воно недалеко, близько до мого брата. Тільки вивільни мене, бо моїх сил не вистачає...

Петрусь наблизився несміливо і став обережно вивільняти з-поміж гілок ниття павутині. А визволивши стареньку, поспішив за нею. На грибне місце.

(Далі буде)

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

КАЗОЧКА ПРО ПИСАНКУ

Залишивши гніздечко, покотилось яєчко... Та котилось воно недалечко. Квочка з курчатами на подвір'ї гуляла, діток своїх забавляла.

– Мамо, он яєчко по стежинці котиться, – сказало найменше курчатко. – Ану ж, яке воно на колір?

– Біле, як сніг, – сказала квочка.

– А сніг який? – спитав півник, бо курчаток взимку ще не було, і снігу вони не бачили.

– Такий білий, як оте яєчко, що котиться, – відповіла квочка. – Однак скоро Великдень. То давайте пофарбуємо яєчко, щоб воно було барвисте, як весна.

Закотили курчатка яєчко до своєї хати й ну його фарбувати. Припустив теплий дощик, потім стала веселочка в небі. Курчатка у веселочки фарб позичали, на білому яєчку весну малювали. Малювали лапками та писали пір'ячком – і покотилася пи-

санка зеленим подвір'ячком. Курчатка її доганяли, на крилечках піднімали й дівчинці

Наталочці, яка їх зеренцями годувала, волицею напувала, на свято Великдень подарували.

І зацвіли вишні, черешні. Став гарний, як писанка, садочок увесь. І проказала Наталочка:

– Христос Воскрес!

Надруковано у ж. "Малятко" №4, 1991 р.

Василина ГОЛОВЧУК

Весняний пейзаж

Сьогодні для мене важкий день. Учителька задала нам описати свою улюблену пору року, а що робити мені, якщо я всіх їх люблю і не хочу залишитися без них.

Я добре пам'ятаю, як одного разу запитав у батька кого він більше любить: мене чи маму.

Батько відповів коротко: Обидвох.

Хоча я наполягав, що хоча би мене трішки більше, ніж маму. Та він усе своє і те саме:

– Обидвох нарівно.

Ось так і зараз. Не можу розділити їх. Бо усе одно їх люблю.

Для мене це – великий пейзаж, у одній рамі, яка має чотири частини, підписані тим самим художником і намальовані теж ним, лише в різних станах свого душевного та сердечного настрою, коли веселий, як весна, буйний, як літо, сумний, як осінь, та холодний, як зима.

Якщо одну частину відняти, тоді що там залишиться? Одна порожнеча, а я цього не хочу.

Останні залишки снігу тануть під

променями сонця і далі не мають сили протівитися йому.

Сонце все більше та більше перемагає холод та сніг і викликає перші вісники весни – проліски, які ще несміливо та сором'язливо появляються, навіть не наважуючись підняти свої голівки до нього, а тільки поклоняються йому.

Далі вже і весняні соняшники-квіти весело жовтіють, радіють йому і, наче слухняні, повертають за ним свої голівки-квіти.

Тепер так весело на душі, бо земля застелена широкою зеленою ковдрою, на якій розсипані різнокольорові квіти, дерева у садах у рясному цвіту, у городчику мама васильки та чорнобривці сіють, на полі робота, а мені так хочеться соловейком заспівати, зозулею закувати.

Тут уже і перші черешні допівають на Брищах, треба поласувати і насолодитися ними, бо вони так і манять мене своїми незрілими ще ягодами-черешеньками.

І це все повторюється кожного року, не так як дитинство, – тільки у спогадах.

Оксана ЛУЩЕВСЬКА

БІЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Тиждень перед Великоднем називається білим або чистим. Кожен день цього тижня має своє призначення.

Понеділок

Понеділок білить хату
любить, певно, працювати:
і кути побілить й стелю,
щоб Великдень був веселий!

Вівторок

Шурхіт. Шум. Рипить в оселі:
чисто-начисто підлогу -
шури-шури! – тре завзято
наш вівторок довгоногий.

Середа

Пишна пані середа
і пере, й прасує.
До Великодня, ще б пак,
хату облаштує!

Четвер

Чистий четвер – чистий
вдосвіта піднявся

ще до сходу сонця
начисто скупався.

П'ятниця

П'ятниця пече паски –
господиня вмiла:
склянки зо три молока
до цеберка влила,
трохи борошна, яєць,
додала й ванілі,
щоби пригощати всіх
вранці у неділю.

Субота

У суботи, ой, роботи -
пише писанки субота,
ясні крашанки фарбує,
вимальовує-малює.

Неділя

Великдень – дзвонять дзвони звідусіль!
Христос Воскрес! Тож славимо усі!
Христос Воскрес !Воістину Воскрес!
Сміється сонечко в усій його красі!
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Прислів'я та приказки на Великдень та Благовіщення:

* Де вовк на Великдень зачує голос дзвонів, там буде цілий рік крутитися.

* Де ще той Великдень, а він уже з крашанками носиться.

* На Великдень сорочка хоч лихенька, аби біленька, а на Різдво хотя й сирова, аби нова.

* Як на Великдень удень спить господар, то виляже пшениця, а як спить господиня, то виляже льон.

* На Великдень перший раз зозуля закує.

* Не кождий день Великдень, а хліб – не паска.

* Благовіщення без ластівок – холодна зима.

* До Благовіщення кам'яна зима.

* До Благовіщення зими не лай, а саней не ховай.

* Мокре Благовіщення – грибне літо.

* На Благовіщення весна зиму поборолала.

Наша мова калинова

Сценарій до Міжнародного дня рідної мови

Зал святково прибраний: на стінах вишиті українські рушники, портрет великого Кобзаря, убраний рушником, плакати із надписами про рідну мову, вінок (символ нашої мови). В нім переплелися барвінок, колоски стиглої пшениці, ягоди калини, волошки, солов'ї (з паперу), а біля них – сопілка.

Дошкільнята і ведуча – в українських національних костюмах, а дівчата у віночках із різнокольорових квітів, де переважають жовті і сині кольори.

Ведуча:

Добрий день вам, добрі люди,
Хай вам щастя-доля буде
Не на день і не на рік,
А на довгий-довгий вік.

Гостей дорогих

ми вітаємо щиро,

Стрічаємо з хлібом,

любов'ю і миром.

Діти приймають гостей із хлібом-сіллю.

Всі співають:

Ой зелене жито, зелене,
Хороші гості у мене.
Зеленє жито при межі,
Хороші гості від душі.

Ой зелене жито, зелене,
Хороші гості у мене.

Зеленє жито ще й овес, –
Тут зібрався рід наш увесь.

Ведуча: Шановні батьки, колеги та діти, запрошуємо

вас на слово щире, на бесіду щирю, на свято української мови. Рідна мова – це духовний скарб народу, в якому він звеличує себе і передає з покоління в покоління досвід, культуру, традиції. Як сонячне проміння, мова зігріває словами добрими, почуттями світлими, думками мудрими.

Максим Рильський писав: «Мова – втілення думки. Що багатша думка – то багатша мова. Любімо її, розвиваймо її». Двадцять першого лютого святкується Міжнародний день рідної мови, і тому ми зібралися тут, щоб висловити свою любов, повагу і пошану до нашої української мови.

Послухаймо кілька віршів, які прочитають наші маленькі дошкільнята.

Ана-Марія:

Як немає зірок небозводу,
Як блакиті без сонця нема,
Так і мови нема без народу
І народу без мови нема.

Габрієл:

Тепла, як сонячна днина,
Добра, неначе весна,
Мова – усміхнена квітка,
Радість весела, дзвінка.

Микола:

Рідна мова, рідна мова,
Що в єдина нас злива;
Перші матері слова,
Перша пісня колискова.

Ведуча:

Всі ми повинні любити її, бо це мова мами, тата, бабусі, дідуся і розуміємо її ще з коліски.

Всі співають і танцюють під пісню «Українські дівчата».

Роксана:

Барвінково, волошково
В небі світиться зоря.
Починаймо рідне слово
Зі сторінки «Кобзаря».

Рідне слово любить ненька,
І співає: «Люлі-лю».

Так любив його Шевченко,
Так і я його люблю.

Радюка:

Гей, яка чудова,
Свіжа і багата
Українська мова,
Мова мами й тата!

Павло:

Мова мами й тата,
Діда і бабусі,
Знаю її добре,
Ще краще навчуся.

Марічка:

Українська мова –
знає цілий світ, –
Як трава шовкова,
мов калини цвіт.
Українська мова –
то великий дар.

Мовою твесою
створений „Кобзар”.

Всі співають «Ой у лузі червона калина похилилася».

Марічка:

Вона, як ніжна пісня
колискова,
Заходить в серце й душу
з ранніх літ.

Ця мова, наче пташка
світанкова,
Що гордо лине в свій
стрімкий політ.

Ведуча:

Батьки, поети, вчителі
заповідають, радять дітям
учитися рідної мови і
берегти її у серці. Великий
сором тому, хто не знає
своїї рідної мови.

Овідіу:

Змалку вчись любити,
Мій маленький сину,
Так, як рідну маму,
Й неньку-Україну.

Михайло:

Вчись любити мову
Нашу солов'їну,
Бо колись поїдеш
На славу України.

Анна:

А мову Шевченка
Соромно не знати,
В кого є на світі
Українка мати,

Мар'ян:

Раз казала мені мати:
«Можеш мов багато знати,
Кожну мову шанувати,
Та одну із мов усіх
Щоб у серці ти зберіг».
В серці ніжну і погідну
Збережу я мову рідну!

Ведуча: Любі діти, горді-
мося тим, що ми українці,
не забуваймо, хто ми є, хто
наші предки, не забуваймо
нашої рідної мови і не
цураймося її.

Джорджіана:

Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

Як ту мову нам забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити,
Ненька наша мила.

Петро:

Не цураймося мови -
мови тата й мами,
Мови діда й баби, предків
наших всіх,
Бо її цуратись – сором
непошани,
Бо її цуратись – перед
Богом гріх!

Василь:

Всі народи світу –
то Господні діти,
Всіх народів мови –
то Господній дар,

Всі разом:

Але мова мами –
найрідніша в світі,
В ній є все: і святість,
і краса, і чар.

Ведуча:

Ніхто не має права
забувати
Своїї мови рідної ниде,
Як ті пісні, які співала
мати,
І як своє дитинство золоте.

Іванко:

Ми з нею відомі усюди,
Усе в ній, що треба нам, є,
А хто свою мову забуде,
Той серце забуде своє.

Василько:

Я на рідній мові
Буду розмовляти,
Так, як мене вчили
Тато мій і мати.

А потрібно буде,
Мов чужих навчуся,
Тільки від своєї
Я не відречуся!

Всі разом:

Все, що рідне, хай нам буде
Найдорожче і святе,
Рідна віра, рідна мова,
Рідний край наш над усе!
Всі співають:

І в вас, і в нас хай буде
гаразд,
Щоб ви і ми щасливі
були.

Що ще вам бажати, друзі,
на прощання?
Щоби наша зустріч не
була остання.

І в вас, і в нас хай буде
гаразд,
Щоб ви і ми щасливі
були.

Ведуча:

О мово, ти свята, як ті
невтомні руки,
Що хліб ростять
із щедрого зерна,
Хоча багато мов на білім
в світі,

Всі разом:

Але у нашій серці ти –
одна!

Ведуча:

Дорогі діти, шановні
присутні, нехай наша
мова ще з більшою силою
лунає над землею, бо ми з
вами сьогодні відчули,
яка вона прекрасна, ніж-
на, чарівна.

*Всі танцюють під пісню
«Україночка» (у виконанні
Оксани Білозір).*

Сценарій склала
Марія ЧУБІКА

БРЕМЕНСЬКІ МУЗИКАНТИ

Німецька народна казка

Один чоловік мав осла, який багато років покірно возив йому лантухи до млина. Та під старість сили покинули осла, і він став нездатний до роботи. Тоді господар почав думати, як би здихатися його, щоб не годувати. Зрозумів осел, що лихим вітром віє, втік від господаря та й подався до Бремена. Там думав він стати вуличним музикою. От пройшов він трохи і бачить – лежить при дорозі пес-гончак, висолопив язика і насилу дихає, наче після важкої гонитви.

Осел його й питає:

– Агов, Хапку, чого ти так важко сопеш?

– Ох, – відповів пес, – старий я став, що не день, то більши занепадаю на сили, на полювання ходити вже не можу, от мій хазяїн надумав мене вбити. А я втік од нього. Але як же мені тепер на хліб собі заробити?

– Знаєш що, – сказав осел, – я йду до Бремена, хочу там стати музикою. Гайда зі мною, то й ти влаштуєшся музикантом. Я зратиму на лютні, а ти битимеш у барабан.

Пес радісно погодився, і вони пішли разом. Невдовго вони йшли, коли дивляться – сидить при дорозі кіт, і такий сумний, неначе три дні не їв нічого.

– Ось і кіт-воркіт! – зукнув осел. – Гей, старий воркоте, що з тобою приключилося, чого насупився, наче середа на п'ятницю?

– А чого ж мені веселому бути? – відповів кіт. – Постарів я, зуби затупились, уже

радніший би на лежанці погрітися, ніж ганятися за мишами, от хазяйка, бач, і надумала мене втопити. Я ледве втік од неї. І що мені робити? От коли б хто дав добру пораду.

– Гайда з нами в Бремен, ти ж мастак давати нічні концерти, от і станеш вуличним музикантом.

Котові це сподобалося, і вони пішли далі втрьох. Ось ідуть троє втікачів повз одну оселю, а там на воротях сидить півень і кукурікає, аж луна розлягається.

– Чого розкукурікався, наче тебе ріжуть? – запитав осел. – Що там таке сталося в тебе?

– Та це я кукурікаю на гарну годину, – відказав півень, – бо завтра неділя, завітають

гості, і наша господиня звеліла куховарці відрубати мені ввечері голову, а завтра зварити суп, гостей частувати. От я і горлаю, поки ще можу.

– Слухай, гребенястий. – мовив осел, – ходімо з нами в Бремен. Все-таки краще, ніж отут прийняти смерть. Голос у тебе гарний, а як підеш із нами, то ми разом утнемо такої музики, що буде любо слухати.

Півневі сподобалась рада, і вони вже учотирьох рушили далі.

Але Бремен був далеко, за один день не дійти. Надвечір вони добулися до великого лісу і вирішили там переночувати.

(Продовження на 14 сторінці)

Малюнок Ігора Приходкіна

Загадки

Чорномазий, білодзьобий,
Він за плугом важно ходить.
Сторож вірний, друг полів,
Перший вісник теплих днів.

(Трак)

Три брати ідуть по світу –
Від зими назустріч літу.
Перший пройде – тане лід,
Другий пройде – всюди квіт,
Третій пройде – укрива
Землю шовкова трава!
Нерозлучні три брати.
Не стрічався з ними ти?

(Березень, квітень, травень)

Лиш весна привітна
У гостях з'явилась –
На гіллі тендітнім
Котики розсілись.
Котики пухнасті,
Котики маленькі,
Жовті, мов курчата,
Як вата, м'якенькі.
Рано нас вітати
В котиків є звичка.
Знають всі малята –
Це цвіте – ...

(Вербичка)

Із зеленої сорочки
Цвіте синьо, лист зелений
Квітник прикрашає
Хоч мороз усе побив –
Його не займає.

(Барвінок)

(Початок на 12 сторінці)

Осел і пес лягли під великим деревом, кіт заліз на гілля, а півень вилетів на самий вершечок, бо там почував себе найбезпечніше.

Але перш ніж заснути, він пильно озирнувся на всі чотири боки, і йому вдалося, ніби вдалині блимає світельце. Він гукнув до своїх товаришів, мовляв, деś тут недалеко є оселя, коли видно світло.

– То чого ж ми тут сидимо? – сказав осел. – Ходімо туди, бо притулок під деревом зовсім нікудишній.

Пес додав, що на вечерю не завадило б кілька маслаків та трохи м'яса в них, і друзі вирушили в дорогу, туди, де блимало світло. Що ближче вони підходили, то все яснішало, більшало світло, аж нарешті опинилися біля розбійницького даму – це тут так яскраво світилося.

Осел, як найбільший серед них, підійшов до вікна і заглянув у дім.

– Ну, сірий, що там видно? – запитав півень.

– Ого, що я бачу! – відповів осел. – Стіл накритий білою скатертиною, на столі предобрі наїдки й напої, а навколо сидять розбійники і п'ють- їдять собі.

– От би й нам так! – сказав півень.

– Добре було б, що й казати! – погодився осел.

І почали вони радитись, як їм звітїля розбійників прогнати. Думали і нарешті придумали: осел передніми ногами стане на підвіконня, пес вискочить на осла, кіт на пса, а півень злетить котові на голову. Постававши так, вони в один голос завели свою музику: осел ревів, пес гавкав, кіт нявчав, півень кукурікав. Потім усі як гукнуть крізь вікно в кімнату, аж шибки забрязчали.

Від цього гвалту перелякані розбійники поскоплювалися а столу, бо думали, що то якась мара, і, до краю перелякані, дременули в ліс.

А наше товариство посїдало собі за стіл і почало напихатися так, ніби хотїло наїстися на цілий місяць.

Коли ті четверо музикантів наїлись, напились, то погасили світло і полягали спати, кому де зручніше. Осел ліг на купі гною, пес за дверима, кіт на припїчку біля теплого попелу, а півень на сїдалі. А що в дорозі всі добре натомилися, то скоро міцно поснули.

Деś після півночі розбїйники побачили здалеку, що світло в домі погасло і все начебто затихло, то отаман і каже:

– Та чого ми полякалися?

І послав одного глянути, що там у домі робиться.

Той пішов і роздивився, що біля хати все тихо, зайшов на кухню засвітити світло, побачив, як у темряві світяться котові очі, і подумав, що то дві жарини. Тоді взяв сірника і хотїв запалити та й тицьнув коту в око. Але кіт таких жартів не любив. Він стрибнув розбїйнику просто в обличчя, засичав, почав дряпатися. Розбїйник страшенно злякався, кинувся навтікача, а за дверима пес схопився й угоротив йому зуби в ногу. Розбїйник надвір, а тут осел як хвицьне його. А від галасу прокинувся й півень на сїдалі та як крикне: «Кукуріку!» Тїкає розбїйник щодуху, прибігає до отамана та й каже:

– Ох, пане отаман, там таке робиться!

В хаті сидить страшнюча відьма! Як засичала на мене, як учепилася довгими пазурами – всю пику подряпала, а в дверях чоловік з ножем як штрикне мене в ногу! А надворі якесь чорне чудовисько як уперіщить мене довбнею! А вгорі сидить, мабуть, суддя, бо кричить: «Розбишаку сюди!» То я ледве вирвався.

Відтоді розбїйники боялись і близько підїйти до свого даму.

А наші четверо музикантів так уподобали те місце, що не захотїли більш нікуди йти.

Зроби своїми руками!

Підставка для яєць

Хочу підкинути вам чудову думку, як перетворити звичайні великодні яйця на квітучий сад і тим самим прикрасити святковий стіл. Прикрашений таким чином, він викличе захоплення у ваших гостей і у вас самих. Обов'язково залучіть до виконання цієї задумки свою дитину, адже їй теж буде цікаво створювати таку красу.

Необхідні матеріали:

Кольоровий папір, картонна трубка від туалетного паперу, ножиці, клей, яйця (справжні, попередньо пофарбовані в барвниках, або можна взяти з пластмаси), для ваги конструкції – камінці, боби, сирий рис - загорнуті в маленький мішечок.

Як робимо:

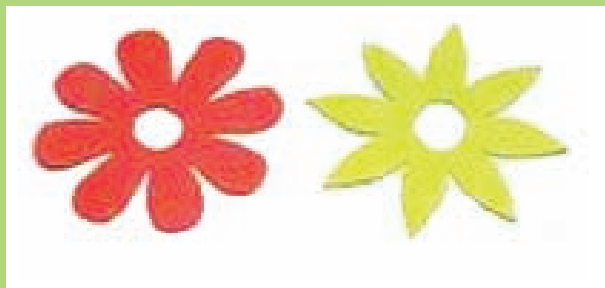
1. Виріжте з кольорового паперу пару (за нашим зразком або довільно) квіткових пелюсток. Виріжте отвір у квітці, він повинен за розміром відповідати нашому яйцю.

2. Щоб зробити стебло, обклейте картонну трубку зеленим кольоровим папером.

3. Помістіть вирізані квітки на стебло і вставте в отвір пофарбовані яйця так, щоб вони добре трималися на стеблах.

Для стійкості нашої конструкції всередину стебла покладіть мішечки з маленькими камінчиками, сирым рисом, бобами (що знайдете).

Дивіться, як гарно і святково виходить!

Джерело: www.luntiki.ru,
переклад з російської Людмили Дорош

Сторінка народознавства

Ї еñаі еà

Писанка - це одне із найцікавіших виражень українського народного мистецтва. Ця традиція дуже стара. Для наших предків яйце служило символом життя і символом Пасхи. Під час великодніх свят люди радять дотримуватися основних «запобіжних» засобів, аби все, що робиться в ці дні членами родини, було цій родині на добро, на щастя, на здоров'я.

Ось кілька порад щодо крашанок і писанок та інших продуктів, посвячених у Великдень:

- * найкращий час для варіння писанок – чистий четвер;
- * викидаючи шкаралупки з-під крашанок, слід перетерти їх на дрібні друзочки, щоб ними не змогла скористатися відьма. За народними віруваннями, у велику шкаралупку відьма за слушної нагоди набере роси й напоїть худобу, зашкодивши таким чином їхньому здоров'ю;
- * щоб добре неслася свійська птиця, стовчені на порошок шкаралупки від писанок слід додавати в корм для птиці;
- * шкаралупки з крашанок треба викидати потайки, якщо вони не потрібні для інших магічних дій, оскільки в тому разі, якщо відьма заволодіє друзочками від крашанок і вколе когось ними, то людина тяжко захворіє;
- * найкращий спосіб позбутися непотрібних уже шкаралупок – викинути на стріху дому або викинути у воду, що тече,
- * шкаралупки від крашанки використовувалися раніше для лікування пропасниці, курячої сліпоти, зуб-

ного болю (підкурювали хворого).

* свячені пшоно та сіль допомагають від пропасниці;

* у жодному разі не можна топтати шкаралупки крашанок або писанок – це великий гріх, за який Бог може покарати навіть хворобою.

За народними віруваннями, ту писанку, яку ви отримали першою на Великдень, слід зберегти, оскільки вона має чарівну силу – зберігає від злого ока, може запобігти або й припинити пожежу. А посвячена на Великдень голка допомагає від курячої сліпоти. Процедура «лікування»: слід дивитися крізь вушко цієї голки на схід сонця.

Народ вірить, що в тому разі, якщо всю великодню службу вистоїш у церкві з крашанкою, усе уважно будеш слухати й не почнеш при цьому дрімати, то ця крашанка матиме дуже довгий «термін придатності» – не зіпсується навіть через багато років. Такі довголітні крашанки користуються великим попитом у відьом і нечистої сили: вони всіма силами намагатимуться виманити це яйце з метою застосування у своїх чаклунських експериментах. Найбільшу силу має крашанка, яка побувала в церкві десять і більше років поспіль.

Уночі перед Великоднем уся родина бере участь у своєрідному ворожінні: треба покласти в наповнений водою посуд монетку та крашанку. Той член родини, який прокинеться раніше від інших, і є господарем монети й крашанки, є найщасливіший цього свята. Здебільшого такий великодній подарунок отримує дівчина на порі, якщо така є в родині.

Писанка

Слова Катерини ПЕРЕЛІСНОЇ

Музика Юрія ПАРАЩИНЦЯ

Радісно

1. Гарна пи - сан - ка у ме - не, Мабуть кра - що - ї не - ма,
2. Хоч не зра - зу зма - лю - ва - ла, - Зіп - су - ва - ла п'ять я - єць, -
Ма - ма тіль - ки по - ма - га - ла, Ма - лю - ва - ла ж я са - ма.
Та як шос - те за - кін - чи - ла Та - то мо - вив: „Моло - дець!”
Зма - лю - ва - ла дріб - но кві - ти, Ві - сім хвос - ти - ків ма - лих
Я ту пи - сан - ку для се - бе Для зра - зоч - ка за - ли - шу.
І дріб - ню - сіль - ку я - лин - ку, Й по - я со - чок по - між них.
А для ма - ми і для та - та Дві ще кра - щі на - пи - шу.

1. Гарна писанка у мене,
Мабуть, кращої нема.
Мама тільки помагала,
Малювала ж я сама.
Змалювала дрібно квіти,
Вісім хвостиків малих,
І дрібносінько ялинку
Й поясочок поміж них.

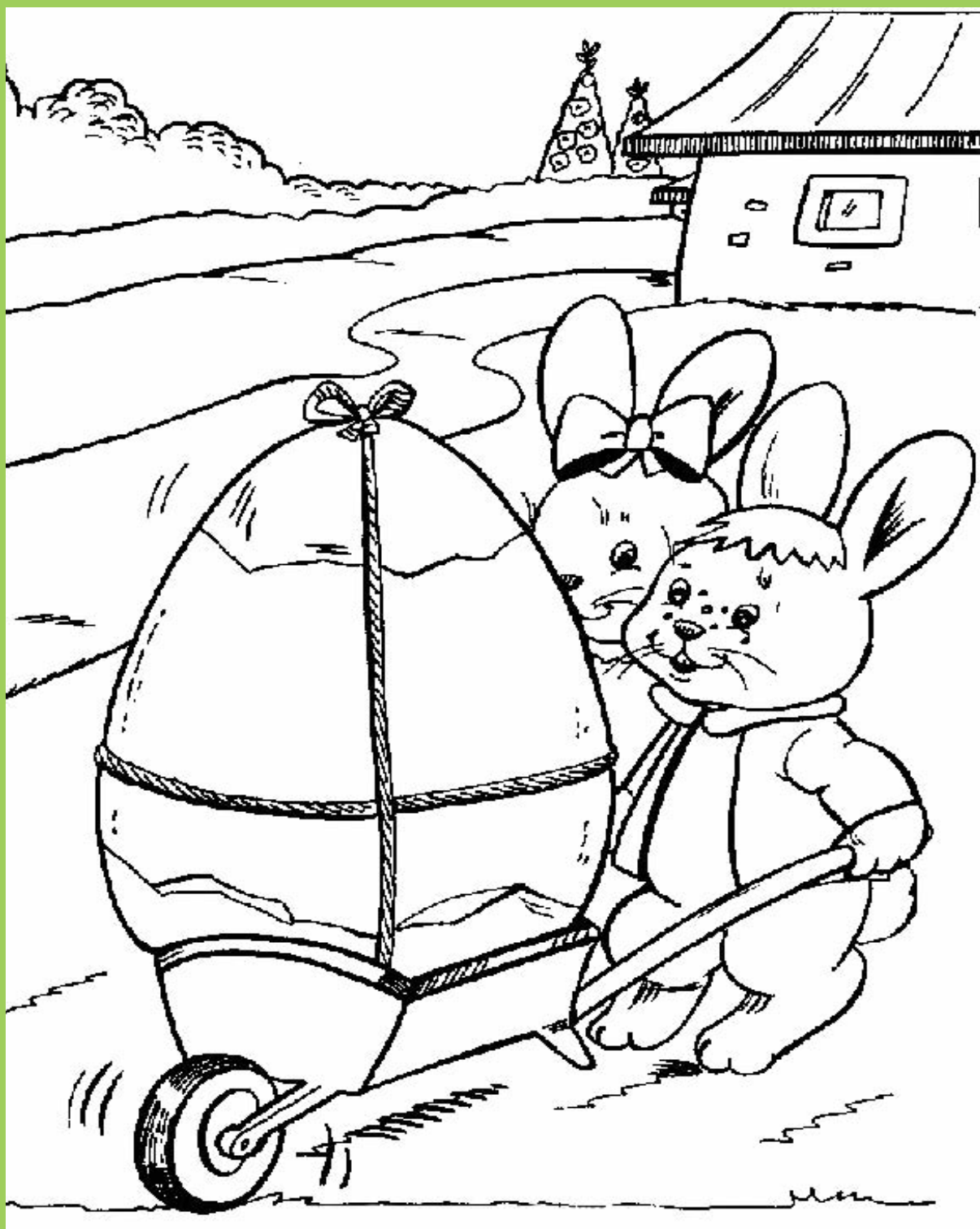
2. Хоч не зразу змалювала, –
Зіпсувала п'ять яєць, –
Та як шосте закінчила,
Тато мовив: «Молодець!»

Я ту писанку для себе,
Для зразочка залишу,
А для мами і для тата
Дві ще кращі напишу.

Розмалюй сторінку

І граємося, і вчимося!

Одарочка малює

1. Розгляньте уважно малюнок.

2. Вивчіть напам'ять віршик:

Ой малює Одарочка

*Ой малює Одарочка
Писанки червоні,
І біжать до неї взори:
Півні, зорі, коні.*

*Кожне просить на писанці
Його написати,
Кожне хоче звеличити
Господнєє Свято.*

*Подумала Одарочка,
Сіла за роботу.*

*Вже всі взори на писанці
В Велику Суботу!*

3. Для якого Господнього свята Одарочка пише писанки?

4. Як треба розуміти вираз вірша: «Півні, зорі, коні біжать до Одарочки на писанки?»

5. Розмалуйте відповідними кольорами одяг Одарочки, її писанки, півника, коника.

6. Окремо намалуйте кілька писанок із зображеннями, характерними вашій місцевості.

Подав І. Ребошанка

Пішавмося нашими дітьми!

Любі діти!

Всі пори року прекрасні, милі вашій душі, кожна з них має свою звабу, чарівність і красу. Весна – особлива, вона приносить красу, диво пробудження всього живого, всього, що тягнеться до неба, до сонця. Вона оновлююча, це веселий поклик до життя. З нею так багато чого пов'язаного із вашою дитячою радістю, юначою буйністю.

Бажаємо вам успіхів у праці, кріпкого здоров'я, бадьорого весняного настрою. Ростіть на радість ваших батьків.

Христос воскрес!

Аїда Елена Сімота,
1 рік

Таня та Драгош Міхай Корсюки

Біля погруддя Шевченка (м. Сату Марє) учні Чаунь Натаніан, Юрча Міхасла, Вечунка Мірела, Машніта Андрея, Пряла Табіца, Чайнь Андра, Поп Флорін, Холдіш Табіца, Корсюк Таня, Штуляник Лоріна, Турчін Таня, Турчін Аліна